

НЕПРЕСТАННО РАСТЯЩА ВЯРА

Дейвид Уилкерсън
6 Август 2001

“И апостолите рекоха на Господа: Прибави ни вяра.” (Лука 17:5). Хората, от които се състоеше най-близкия кръг до Исус искаха нещо важно от учителя си. Те искаха по-голямо разбиране за смисъла и делата на вярата. Всъщност те казваха: „Господи, какъв вид вяра искаш от нас? Дай ни откровение за вида вяра, който Те удовлетворява. Искаме да имаме вяра в пълния смисъл на думата.“

На пръв поглед молбата им изглежда похвална. Но аз мисля, че учениците поискаха това от Исус понеже бяха объркани. В предишната глава Христос ги беше смъмрил: „Верният в най-малкото и в многото е верен... И така, ако в несправедното богатство не бяхте верни, кой ще ви повери истинското богатство?“ (16:10-11)

Исус знаеше, че плътта на учениците Му искаше да избегне онова, което считаха за по-маловажни аспекти на вярата. Така че Той им каза: „Ако сте верни в малките неща – основните неща на вярата, ще бъдете верни и в по-големите неща. Така че докажете, че заслужавате доверие в основните изисквания на вярата. В противен случай как може да ви се има по-голямо доверие?“

Ако сме честни ще си признаем, че много приличаме на учениците на Исус. И ние искаме да стигнем направо до големите неща от вярата, да придобием този вид вяра, който премества планини. И, както учениците Му, ние често съдим за вярата по видимите резултати.

Помислете за всички хора, които считаме, че имат голяма вяра. Повечето от тях са извършили видими неща за царството: програми за хранене, служение за бедните и нуждаещите се, мега църкви, библейски училища, мисионерски кампании.

Мислим си за Джордж Мюлер, човека, който построи домове за сираци в Англия и мисии в Китай. Мюлер никога не поиска финансова помощ. Вместо това той измоли от Бог всяко пени за благочестивото си дело, като често в последния момент пристигали огромни суми. Много християни днес приемат Мюлер за образец за човек на вяра.

Мислим си и за Рийз Хауелс, човека познат като „Ходатаят.“ Биографията на Хауелс е пълна с истории за чудотворни отговори на молитвите му. Този човек купуваше недвижима собственост след недвижима собственост за да божието царство, само чрез вяра. Както и Мюлер, Хауелс измоли от Бог всеки цент „точно навреме“. Някои считат великото му дело за другото определение на вярата.

Много посетители на Таймс Скуеър се чувстват по същия начин с Божието служение тук. Те са изумени от невероятните сгради, които ни е дал Бог и които обхващат цял един парцел на Бродуей и нямаме никакви задължения. Виждат „Домът на Сара“ - програмата ни за жени, камиончето „Гарван“ - с което храним бедните и други неща, и ни казват: „Лидерите ви трябва да са хора на голяма вяра. Сами вижте невероятните резултати.“

Наскоро служението ни получи писмо от млад затворник, който сега е християнин. Той ме е чул да казвам в една проповед: „Може да дойде ден, в който ще ме пратят в затвора за това, че проповядвам против хомосексуализма.“ Младият човек ме увери, че ако това стане затворниците християни из цялата страна ще залееят съдебната система с писма да ме освободят. Той казва, че сред затворниците аз съм познат като човек на велика вяра, понеже съм основал програмата за наркомани Teen Challenge и други служения за хора с проблеми като него. И така, той каза: „Ти си по-необходим извън затвора.“

Аз благодаря на Бог за Teen Challenge и за останалите служения: ферми, центрове за подпомагане на хората, библейските училища. Благодарен съм и за всяко друго съсредоточено около Бог служение, което Господ е издигнал, за да благослови земята. Въпреки това ви казвам, че никое от тези големи, видими работи не представлява Божиата дефиниция за вяра. Всъщност, никое дело, без значение колко голямо е то, е без никаква стойност за Господ, освен ако не са извършени най-малките, скритите дела на вярата.

Брилянтни, умни хора са извършили подобни дела и без Бог. Сун Мунг Муун и последователите му са купили цели мултимилionни комплекси, основали са огромни благотворителни дружества, дори имат национална емисия новини. Но никое от тези неща не се счита за вяра от Бог.

Истинската вяра в Божиите очи няма нищо общо с размера или количеството работа, които искаш да извършиш. Тя по-скоро има нещо общо с фокуса и посоката на живота ти. Виждате ли, Бог не е толкова загрижен за огромното ти видение, колкото за онова, в което се превръщаш.

Вярваш ли, че Бог ти е дал мечта, която се нуждае от чудо за да се осъществи? Предизвикан ли си да поемеш в нова посока, която изисква свръхестествена вяра? Имаш ли нужда Бог да извърши чудо в дома ти – физическо, материално или духовно?

Ще се изправяш пред затворени врати и провали докато не се справиш с думите на Исус

“И ако в чуждото не бяхте верни, кой ще ви даде вашето?” (Лука 16:12). Исус казва с други думи: „Казвате, че искате откровение, нещо, което да ви помогне да вършите по-велики дела. Но как да ви се даде такава вяра, щом не може да се разчита на вас за нещата, които са ви дали другите?“

Думите на Исус може да са накарали учениците Му да се почешат по главата. Учителят им знаеше, че те не притежаваха нищо, още по-малко нещо, което да им беше дал някой. Те бяха оставили всичко, за да станат Негови ученици. Бяха Го следвали по най-добрия възможен начин. Думите Му тук изглежда не се отнасяха за тях.

Но въпросът е какво има предвид Исус когато казва: „в чуждото“ (16:12)? Той говори за душите и телата ни, които плати със собствената Си кръв. „Защото вие бяхте купени с цена, затова прославете Бога с телата си.“ (1 Коринтяни 6:20)

Исус ни казва: „Тялото ви вече не ви принадлежи. И ако не се грижите за него, ако не Ми позволите да надникна във вас, да се разправя с греха ви и да ви осветя – как може да очаквате да ви поверя нещо по-голямо? Първо погледнете какво сте направили с нещата, които вече ви поверих.“

Сега, когато учениците поискаха да им се даде повече вяра, Исус вече имаше готов отговор за тях: „Ако имате вяра колкото синапено зърно, щяхте да кажете на тази черница: Изкорени се и се насади в морето; и тя щеше да послуша.“ (Лука 17:6). За пореден път Исус се съсредоточи най-вече върху малките неща във вярата, оприличени на едно единствено синапено зърно.

Стихът за изкореняването на черницата винаги ме е интригувал. Като го четем си представяме човек на велика вяра, който стои до едно дърво и му заповядва: „Изкорени се и се засади в морето, и поникни там.“ След това си представяме как дървото се изкоренява, вдига се от земята и се носи докато не потъне във вълните.

Какво казваше Исус с тази картина? Черницата не може да бъде посадена в морето и да оцелее. Тя би умряла веднага. Още повече, че нашият Господ не е шоумен. Той не върши и не предлага да се вършат неща, само за да се изфука. Но ние знаем, че всяка дума, която изговори Исус е предназначена за наше поучение. Та, какъв е смисълът тук?

Може би ще каже: „Този стих означава, че нашия Господ е Бог на невъзможното.“ Не съм съгласен. Дори и във времето на Исус няколко мъже можеха да изкоренят дърво, да го завлекат до морето и да го посадят там. Днес такава работа е още по-лесна, понеже имаме мощни машини, които могат да изкоренят огромни дървета само за секунди. Къде е вярата, която се изисква тук?

Аз вярвам, че това изявление се отнася до изкореняването корените в сърцето ни. Исус говори за корените на злото, за скритите неща, с които трябва да се справим като Негови ученици. Той казва: „Преди да сте в състояние да повярвате на Бог да премести планини, трябва да изскубнете някои корени. Не се нуждаете от някаква велика, апостолска вяра за да направите това. Всичко, от което имате нужда е много малко вяра. Искам да направите нещо много просто: да изкорените корените на греха. Искам да прегледате сърцето си и да премахнете от него всичко, което не прилича на Мен.“

Първата работа на вярата, това, което трябва да направим преди всичко останало, е да бъдем верни към онова, което принадлежи на Бог

Ние просто не можем да предприемем нищо в името на Бог ако дълбоко в нас растат корените на греха. Предизвикателството да изкореним корените не е само за пастирите, учителите и евангелизаторите. Това е работа на всеки християнин. Така че запитай се: кой е корена на греха, който е закопан дълбоко в тялото и духа ти? Порнография ли е, алчност, завист, страх от отхвърляни, ниско самочувствие, чувство на безполезност?

Исус ни казва: „И ако те съблазнява окото ти, извади го.“ (Марк 9:47). Разбира се, тази заповед е духовна. Ние знаем, че не физическите ни очи ни карат да грешим, а по-скоро очите на похотливите ни сърца. Но как можем да изкореним нещо, което е расло дълбоко в нас в продължение на години? Такива крепости имат нужда от вяра, за да бъдат изкоренени.

Всъщност, това е посланието на Исус за синапеното зърно. Той ни казва, че чрез вяра ние можем да изкореним всеки корен на греха в живота ни – дори и този, за който Бог се е разправял с нас в продължение на години.

Затова написах последната си книга „Новият Завет разкрит“. В един момент се чувствах приклещен и се чудех как можем въобще някога да изкореним греха си. Замислих се над тази дилема една нощ докато бях в отпуска и ходех покрай плажа. Почувствах, че Светият Дух ми казва: „Дейвид, погледни Голямата мечка. Шанса ти да премахнеш греха от сърцето ти със собствени сили е толкова голям, колкото и да скочиш върху тези звезди.“

Новият Завет ни показва, че сме в състояние да изкореним дори и най-дълбокия корен грях, но само ако вярваме на Светия Дух. Необходимо е едно зрънце вяра за да се помолим: „Господи, в завета Ти обещавах да победиш греховете ми. Е, Ти знаеш всичко за моя грях. Разправял си се с мен относно него в продължение на години. Сега те моля да се погрижиш за него. Мразя го и искам да го изкореня. Вярвам, че ще направиш това за мен, Господи.“

Исус казва, че ако говорим с такава вяра в заветните Божии обещания, коренът ни ще се изкорени: „Тя щеше да послуша.“ (Лука 17:6). В този момент Светия Дух изкоренява злия корен и го хвърля в морето на Божието опрощение и той никога повече няма да ни преследва.

Всички благочестиви слуги, за които считаме, че са големи хора на вяра – Джордж Мюлер, Рийз Хауелс и останалите – са започнали с този малък урок. Преди да започнали да вършат каквито и да е набези за Царството, те позволили на Бог да се разправи с корените им. Те упражнявали малко количество вяра, молейки Светия Дух да изобличи всяко зло в тях. И Духът вярно изкоренил греха им, съблякъл ги от цялата им плът.

С течение на времето тези мъже разбрали, че са безпомощни, че не са в състояние да изкоренят дори и най-малките неща чрез собствената си сила. Но като се покорявали на заповедта на Исус да изкоренят корените чрез вяра в делото на Святия Дух, дошли откровения и разбирането им за вярата се увеличило.

Ние плащаме жестока цена, ако не изкореним корените на греха си

Ако доброволно позволим на някой зъл корен да остане в нас, ние губим всичките си духовни оръжия срещу дявола. Първо, ние губим меча си. След това събличаме бронята си. Накрая губим желанието да се бием. Кажете ми, как можем да съборим крепости, ако нямаме оръжия? „Защото оръжията, с които воюваме, не са плътски, а са силни пред Бога за събаряне на крепости.“ (2 Коринтяни 10:4)

Ние виждаме ужасен пример за това в 1 Царе 13. В предишната глава Саул и армията му от 300 000 израилтяни бяха победили амонците край Авис Галеад. Вярата на Израел порасна поради голямата им победа. Но Бог ги предупреди: „Но ако не слушате гласа на ГОСПОДА и се бунтувате срещу ГОСПОДНАТА заповед, тогава ръката на ГОСПОДА ще бъде против вас, както беше против бащите ви.“ (1 Царе 12:15)

Сега, в 13-а глава ние виждаме Саул и народа да ходят в непокорство. Това започна след като Саул принесе забранена жертва. Хората застанаха зад него казвайки: „Който казва, че Саул не трябва да ни е цар, ще бъде убит.“

Когато благочестивият пророк Самуил пристигна на сцената, обаче, той каза тези ужасни думи на Саул: „Извършил си безумие. Не си спазил заповедта на ГОСПОДА, своя Бог, която Той ти заповяда. Защото сега ГОСПОД щеше да утвърди царството ти над Израил до века.“ (13:13)

Веднага виждаме резултатите от непокорството на Израел. Само 4 стиха след това четем: „И от филистимския стан излязоха нападатели на три части“ (13:17). Три отряда излязоха от главните части на филистимците, разпръснаха се из Израел и атакуваха селата. Тези нападатели взеха плячка, включително и оръжие от Израел.

Защо Божият народ не се изправи срещу похитителите си? В крайна сметка те имаха много оръжие (включително и това на амонците, което бяха пленили в битката). Тъжната истина е, че бойния дух на израилтяните си беше отишъл поради греха им. Веднага след като видяха врага им да приближава, те избягаха от страх.

Израел остана само с вили, плугове и други земеделски сечива. Но не можеха да ги превърнат в оръжия, понеже нямаха ковачи: „А по цялата израилева земя не се намираше ковач, защото филистимците бяха казали: Да не би евреите да си направят мечове или копия.“ (13:19)

Божият послание в този пасаж е ясно: „Ако продължавате да не Ми се покорявате, вече няма да ходя с вас. Може да изглежда, че вършите делото Ми, но няма да разполагате с присъствието Ми, благословенията и силата Ми.“

Вярата се отнася преди всичко до покорство, до това да придобиеш Божията сила и да се покориш на Божието Слово. И Сатана знае това. Затова той иска да те накара да се държиш за последния корен в душата си. Той знае, че това ще те лиши от всяка защита, ще обере оръжията ти и ще неутрализира бойния ти дух.

Виждам как това се случва на служители и миряни по цял свят. Те разполагат с всички необходими оръжия, за да вършат добро. И когато погледнат полята на техния труд, те се поздравяват поради голямата жетва и пълните стада. Но през цялото време те са в опасност. В сърцата им има грабител, стар грях, с който не могат да се справят. И той ги обира от желанието им да се борят. По-късно, когато Сатана нахлуе в живота им, те ще се предадат без бой. Просто няма да имат защита срещу него.

Както Саул, всички вярващи, които са дълбоко закоренени в греха ще се объркат, ще се уплашат. Библията ни казва за тях: „Безбожните бягат, без да ги гони никой, а праведните са уверени като млад лъв.“ (Притчи 28:1). Такива хора може да си казват: „Все още имам две оръжия: молитвата и вярата в Божието Слово.“ За съжаление не е така. Давид заявява: „Ако в сърцето си зачитах нечестият, Господ не би послушал.“ (Псалм 66:18)

Ние просто трябва да кажем на злите ни корени: „Изкоренете се.“ И трябва да вярваме, че ще си отидат според заветното Божие обещание. Само тогава ще се върне бойния ни дух. Ще изковем двуострия Божи меч отново. И ще получим бърз отговор на молитвите ни. Накрая, ще бъдем изпълнени със смелост и радост, които ще накарат демоните да избягат.

Има и друга стъпка към получаването на по-голяма вяра

Исус отговори на молбата на учениците си за вяра и по още един начин. Той им каза: „А кой от вас, ако има слуга да му оре или да му паса, ще му каже веднага, щом си дойде от нива: Ела и седни да ядеш? Няма ли вместо това да му каже: Пригответи нещо да вечерям, препаши се и ми пошетаи, докато ям и пия, а ти ще ядеш и пиеш след това?... Също така и вие, когато извършите всичко, което ви е заповядано, казвайте: Ние сме безполезни слуги; извършихме само това, което бяхме длъжни да извършим.“ (Лука 17:7-8, 10)

Очевидно Христос тук говори за нас, Неговите слуги и за Бог, нашия господар. Накратко Той ни казва, че трябва да храним Бог. Може да се чудим: „Каква храна трябва да дадем на Бог? Кое задоволява глада Му?“

Библията ни казва: „А без вяра не е възможно да се угоди на Бога“ (Евреи 11:6). Просто казано, любимото ястие на Бог е вярата. Това е храната, която Го задоволява.

Виждаме това илюстрирано в цялата Библия. Когато един стотник помоли Исус да изцери болния му слуга само като каже една дума, Христос наблегна на огромната вяра на този човек: „Истина ви казвам: дори в Израил не съм намерил толкова голяма вяра.“ (Матей 8:10). Исус казваше: „Това е един езичник, който храни духа Ми. Каква питателна храна ми дава вярата на този човек само.“

По същият начин Евреи 11 дава голямо угощение за Господ. Тази известна глава описва вярата на възлюбените Божии воители през историята.

След това в думите на Исус забелязвам безцеремонно изказване: „Вие няма да ядете първи. Аз ще ям пръв.“ С други думи ние не трябва да изразходваме вярата си за собствените си нужди и интереси. По-скоро тя има за цел да задоволи Господния глад. „Пригответи нещо да вечерям, препаши се и ми пошетай, докато ям и пия, а ти ще ядеш и пиеш след това“ (Лука 17:8).

Колко пъти вярата ни е изяждана от собствените ни грижи вместо от Господните? Колко от молитвите ни се състоят от: „Господи, работя вярно на нивата Ти, ора заради Теб. А сега се нуждаем от това или онова, за да мога да продължа работата си.“

През години в офиса ми са идвали много пастири. Голяма част от тях не носеха Библиите си, а някакъв велик план. Такива хора бяха обхванати от голямо видение, но никога не говореха за Исус. Всичко, за което можеха да мислят беше тяхната мечта: строежа на църквата, програма за хранене на бедните, някоя кампания.

Благодаря на Господ за пратени от небето мечти и желания. Повечето издигащи Бог служители, които служат днес, са изпълнени с видения, осъществени чрез бремене дадено им от Бог. Въпреки това много вярващи, които имат бремене не разбират, че преди да се осъществи една мечта, Бог често прекарва години да изобличава, съкрушава и разготва човека. Просто така работи Той.

Исус ни казва: „искам да Ме нахраните, да Ми дадете пълната свобода да ви претворя според образа Ми. Само ми дайте вярата си, Аз ще ви дам истинското видение.“

Можем да победим корените на греха си, но можем и да забравим, че Божията милост ни дава победата

Исус продължава: „Нима (Господ) ще благодари на слугата за това, че е свършил каквото е било заповядано? (Не мисля.) Също така и вие, когато извършите всичко, което ви е заповядано, казвайте: Ние сме безполезни слуги; извършихме само това, което бяхме длъжни да извършим.“ (Лука 17:9-10)

Думата безполезен тук означава някой без стойност, който не е спечелил нищо чрез делата си или самостоятелно. Исус казва: „След като сте се преборили с корените на греха си чрез вяра, не казвайте: „Постигнах го. Спечелих победата.“ Не, само благодатта на Баща ви ви освободи.“

Някои хора се възгордяват, когато спечелят победа над греха. Те си мислят: „Оправих си живота. Бог трябва да е благодарен, че има чист съд като мен.“

Но Исус отговаря: „Не, истината е, че едва започваш да си вършиш задълженията. От денят, в който беше спасен съм ти заповядал да изоставиш греха си. Защо чака 5, 10, 20 години, за да Ми се покориш? Нямах право да се поздравяваш сам.“

Познавам един брат християнин, чиято съпруга го остави заради друг мъж. През трудният период този човек остана морално чист. След това той каза: „Спечелил съм си праведността. Платих цена за нея.“ Не, никога. Без значение колко болезнено или трудно е изпитанието, покорството ни никога не може да ни направи праведни. То е просто наше основно задължение.

Но дори и най-малкото покорство е храна за нашия Господ, понеже е родено във вяра. Това е празненство, което Го кара да се наслаждава казвайки: „Ти Ми даде да ям, утоли глада Ми.“

Победата идва когато си признаем корените, покаем се и вярваме на новозаветните Божии обещания

Честен ли си с Бог, признаваш ли си, че корените на греха ти те унищожават? Наистина ли си се покаял, вярваш че заветните Му обещания да покорят греха ти? Само тогава Господ ще ти даде победата.

В живота си съм се срещал с двама лидери на култове, които имаха много последователи. (И двата култа все още съществуват.) Това бяха мъже с видение, изтъкани от харизма, смелост и ревност. Бяха неуморни евангелизатори и служеха на бедните и нуждаещите се. Бяха построили библейски училища и обществени сгради и изпращаха мисионери по цял свят. Посветените им последователи бяха оставили всичко, за да служат с тях.

Но тези двама много даровити мъже имаха дълбоки корени от похот. И понеже отказваха да се разправят с корените си, всеки от тях попадна в ужасна сексуална зависимост.

Един от тях пътуваше със специално екипиран автобус. Веднъж ме покани в него и веднага след като влязох вътре, усетих тежък демоничен гнет. Ужасната безнравственост на този служител беше изобличена след това.

Другият лидер на култ беше мощен проповедник, с ясно призвание да евангелизира. Той беше и даровит учител, привличаше стотици млади хора в служението и мисионерската работа. Но най-вече този служител беше посветен съпруг и баща.

Но беше пристрастен към порнографията. И понеже не се разправи с греха си, похотта му се развихри, като вкара организацията му в сексуална лудост. Той създаде правилото, че всяка млада жена, която се омъжи, трябва да прекара първата си брачна нощ с него. След това превърна някои от жените в проститутки, като ги пращаше да вършат онова, което той наричаше „любовна евангелизация“.

Този някога помазан човек прекара остатъка от живота си крачейки напред назад из фургона, в който живееше, като хванат в клетка лъв. Дълбоките му корени в греха го бяха превърнали в луд човек.

Тези двамата искаха да преместват планини. Те проповядваха и поучаваха вяра. Стотици хора бяха докоснати от служението им. Но, казвам ви, Бог не участваше в делата им. Защо? Ревността им беше от плътта, понеже отказваха да изкоренят греха си. В резултат на това великите им дела се превърнаха в унищожение.

Исус казва за такива хора: „Мнозина ще дойдат казвайки: „Изцерихме болните, гонихме демони, извършихме велики дела.“ Но Той ще им каже: „Махнете се от Мен, вие, които вършите беззаконие. Не ви познавам.“ (виж Матей 7:22-23)

Говори ли ти Исус за корените ти в момента? Ако е така, послушай гласа Му. Той те призовава: „Забрави евангелизирането в момента. Остави настрана мечтите и виденията си за известно време. Поверил съм ти едно единствено зърно вяра и искам да бъдеш верен в това малко нещо. Ела при Мен и Ме помоли да изкореня греха ти. Тогава Ме нахрани с покорството ти. Направи това и тогава ще видиш как светото Ми видение ще се изпълни в живота ти.“

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2001 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[An Ever-Increasing Faith](#) / [Непрестанно растяща вяра](#)